

HÉRA ZOLTÁN

Teljes kör

MEGVERT TÉGED A SZÉPSÉG

*Megvert téged a szépség, bélyegét rádsütötte,
s kivetett közénk megjelölten.
Jaj, elárul téged a tested,
árnyékod kiad.*

*Szemek fordulnak feléd mindenünnen,
gyanakvó szemek és kalandorszemek.
A gyilkost keresik így a nyomozó-amatőrök,
s a király-sír szívét a fosztogatók.*

Bújsz, örülsz — tetszik e játék.

NE MONDJ EL SEMMIT

*Ne mondj el semmit,
fekszel a napon és mindent tudok.
Tűrelmed fel van írva a térdeidre.*

*Hol voltál eddig, nélkülem hol?
Ó, a történelem előtti idők, a sűrű homály,
Veszteglésed a lét peremén!
Haragod föl van írva ajkaidra.*

*És ne szólj e percről se semmit.
A szerelem sokáig sötét vemhében hordott,
vártad, hogy megszülethess.
Csillaga ott van a homlokodon.*

JÓSLAT

*Minden, amit csak akarsz.
Ezer hajnal, kiáltó kakasok,
ezer est, csukódó szárnyak, elülő hangok.
Ezer éj — minden, ami csak lehet.
Álmodban hó, álmodban vér.*

*Ébredés, nyugvás, kötés és oldás,
hőség, fagy, hűség és rontás,
ballépés, szerencse, kórság.*

*„Veled, veled!”
Velem és nélkülem is.*

*Teljes arcod a zajgó ég alatt,
Fekete árnyad az újuló holdnál.*

NÉMELYIK S TE

*Némelyik olyan, mint a túskebozót,
nem ereszt tovább és vissza se enged.
Te olyan vagy, mint a hajnali rét.*

*Némelyik olyan, mint a kősvatag,
botlat, tántorít, tikkaszt.
Te olyan vagy, mint a füves lejtők.*

*Némelyik úgy néz, mint szűk hasadék,
szeme részéből kígyók szeme les.
Te úgy nézel, mint az éji tó.*

*Szeretem, amikor görbül az ujjad,
s lész, mint a túskebozót,*

*szeretem, amikor füsttelen égsz,
s lész, mint a kősvatag,*

szeretem a szemed részéből leskelő kígyót.

KORÁL

*Tőlük, fénytelen homlokuktól,
vértelen ajkaiktól,
figyelő szemeik előtt — hozzád,*

*tőlük, izsamós vizeiktől,
felfordult halaiktól,
riasztó kiáltásaik közt — hozzád,*

*tőlük, beomlott kútjaiktól,
elvadult kertjeiktől
a te ágyadhoz,*

*tőlük, esdeklő ujjjaiktól,
villanó tőreiktől,
csókjaid pergőtüzében —
hozzád!*

A TÖRTÉNETÜNK

*Történetünk van olyan, mint a törzseké,
frigyeik, vérszerződésük.*

*Negyven dob, negyven zászló!
Van olyan, mint a sereglésük.*

*Negyven dob, negyven király!
Van olyan, mint az aranykoruk,
a fény, melyet részegen ittak,
s a bűn, amelybe visszaestek.*

*Látod, a tenger: az idő képe a kőszálakon.
Alig voltunk még együtt és mégis,
a történetünk:
van olyan, mint a tengereké!*